

821.111(73)
Ф 71

Фенні Флегг

ВІТАЄМО В ЦЬОМУ

С 1213541

світі,

Крихітко!

КСД

Однак було запізно, адже озиратися назад уже не можна, тільки не зараз — їй треба будь-що рухатися вперед. Айра натякнув: якщо Дена правильно розіграє карти, то не мине і року, як стане першою жінкою, якій запропонують постійну роботу в програмі.

Що їй казати: сходинки невпинно вели її вгору. Утім, їм із Бослі довелося за це заплатити. Його кар'єру було зруйновано, а Дена почала прокидатися посеред ночі від жахливого болю в шлунку.

Запитання для Макі

ЕЛМБУД-СПРИНГЗ, МІССУРІ

— 1973 р. —

Тітонька Елнер була круглоливою сільською жіночкою, м'якою, мов та подушка, і з милою дитячою усмішкою. Її волосся посріблила сивина, однак очі їй усмішка сяяли молодістю. А ще вона завжди пахла, мов весільний торт, — усе завдяки пудрі «Кашеміровий букет» та одеколону «Дороті Грей» для спекотних днів, яким користувалася навіть узимку. У всьому її домі царював солодкавий аромат. Власних дітей вона ніколи не мала, однак обожнювала малечу, а дітлахи любили її. До Великодня тітонька Елнер завжди вирізала з картону великі кролячі лапки і, присипавши підлогу тальком, залишала на ній відбитки, неначе великодній кролик завітав до неї через головні двері, пробігся всіма кімнатами й вискочив на заднє подвір'я. До неї збігалися всі сусідські дітлахи — шукати малесенькі великодні кошички, що їх, за словами тітоньки, для них залишив кролик.

Була одинадцята ранку, і Норма саме міркувала, що б то приготувати на обід, коли їй зателефонувала тітонька Елнер.

— А Макі вдома?

— Так, він надворі.

— Поклич його до телефона, сонечку.

— Хочете, щоб він вам передзвонив?

— Ні, просто гукни його, нехай візьме слухавку. Я почекаю. Мушу запитати в нього про дещо важливе.

— Гаразд.

Підійшовши до дверей, що вели на заднє подвір'я, Норма гукнула Макі, який копав на городі черв'яків:

— Макі, тобі телефонують!

— Хто?

— Тітонька Елнер.

— Скажи, що я за хвилину їй передзвоню.

— Вона хоче поговорити просто зараз.

— Дізнайся, що їй треба.

— Тітонько Елнер, він попросив дізнатися, у чому річ.

— Ем... Мені треба з ним дещо обговорити.

— Добре. Зачекайте... Макі, їй треба з тобою поговорити — і то негайно.

— Гаразд.

Підвівшись, Макі струсив із рук землю, а тоді поспішив на кухню до телефона. Однак Норма не дала йому взяти слухавку, зауваживши:

— Спершу помий руки, Макі, бо мікроби на телефоні мені не потрібні!

Чоловік рушив до мийки.

— Ти вже дізналася, чого вона хоче?

— І гадки не маю, але, здається, це щось термінове.

Відірвавши від рулону паперовий рушник, Норма простягнула його чоловікові:

— Ось, візьми це.

Витерши руки, Макі нарешті взяв слухавку:

— Добридень, як ся маєте?

— Норма поряд із тобою? — уточнила тітонька Елнер.

— Так.

— Ну, вдає, що все гаразд, але я хочу, щоб ти прийшов і поглянув на те, що мені запхали у двері... Мене цікавить твоя думка.

— Гаразд.

— А ще глянь, чи не запхали щось і вам у двері, і якщо таки запхали, то забори й нізачо не показуй Нормі, бо їй і без того клопоту вистачає.

— Добре-добре.

Коли Макі прийшов, тітонька Елнер уже чекала його на ганку.

— То як, знайшов щось у ваших дверях?

— Анічогісінько, — похитав головою той, акуратно переступаючи через її кота Сонні, який вилежувався на доріжці.

— Гм, ну то поглянь на те, що стирчало в моїх... Подивись і скажи, що про це думаєш.

Із цими словами вона простягнула йому яскраво-червоний аркуш із надрукованим чорним текстом:

ОСТЕРІГАЙТЕСЯ: АРМАГЕДДОН УЖЕ НА ПОРОЗІ!
КІНЦЯ СВІТУ НЕ УНИКНУТИ! ПРЕПОДОБНИЙ КЛЕЙ
СТАЙЛЗ МАВ БОЖЕ ОДКРОВЕННЯ ЩОДО КІНЦЯ
СВІТУ. ЦЯ ІНФОРМАЦІЯ ҐРУНТУЄТЬСЯ НА ОСЯЯННІ!
ЦЬОГО КВІТНЯ БОГ ВІДКРИВ ЙОМУ ПОДІЇ ОСТАН-
НІХ ДНІВ, ТОЧНА ДАТА ВІДОМА! ДЛЯ ОТРИМАННЯ
ДЕТАЛЬНІШОЇ ІНФОРМАЦІЇ Й БЕЗКОШТОВНОГО
БУКЛЕТА ТЕЛЕФОНУЙТЕ 555-2312.

— Як гадаєш, мені варто йому подзвонити? — поцікавила тітонька Елнер.

— Ні, тітонько, це ж просто якийсь шахрай, який намагається видурити в людей гроші.

— Ти так гадаєш? Але ж тут написано «Безкоштовного».

— Вони хочуть внести ваші дані у список поштової розсилки, а тоді проситимуть про пожертви.

— То мені не варто хвилюватися через його слова, бо ж, здається, він знає, про що каже?

— Це просто якийсь ідіот. Киньте ту писульку в сміття. Звичайне шахрайство.

— Ох, добре, що я передусім зателефонувала тобі, бо мені аж ніяк не хочеться потрапити в якийсь список розсилки, хай навіть це справжній проповідник. Мені й так не бракує сміття в пошті.

— Отож-бо.

— Ну, якщо ти вже тут, то посидьмо трохи на веранді. Я приготую холодний чай.

— Гаразд, чом би й не випити чаю, — мовив Макі, піднімаючись сходами на веранду. Зручно вмостившись у біло-жовтій гойдалці в горошок, він чекав на неї, гойдаючись туди-сюди. Повернувшись, тітонька Елнер простягнула йому склянку.

— Хочу тебе про дещо запитати, Макі, — мовила вона.

— Авжеж, питаєте.

— Ти хотів би знати, коли настане кінець світу? — поцікавилася вона, сівши поряд. — От я навіть не знаю, чи хотіла б — як на мене, нехай би це сталося несподівано. А ти що скажеш?

— Мабуть, так і є.

— Цукру вдосталь?

— Не бракує.

— А що ти зробив би, якби точно знав, що кінець світу настане наступного вівторка?

На якусь мить Макі замислився.

— О, навіть і не знаю. Гадаю, нічого. Ну а що ж тут поробиш? А ви що зробили б?

— Одне знаю напевне: я цілий тиждень не наводила б у хаті лад.

— Може, я подався б у Флориду абощо, — зауважив Макі.

— Гадаю, ліпше нам усім не знати, коли він настане і чи це взагалі трапиться за нашого життя. Тоді життя більше скидатиметься на рулетку, як гадаєш?

— О так.

— Люди полюбляють азартні ігри, правда? Мені от бінго до вподоби. Як не знаєш, коли щось станеться, то завжди нашорошуєш вуха, завжди маєш якісь здогади.

Макі не заперечував, і за мить тітонька Елнер знову заговорила:

— А дощ сьогодні буде, як гадаєш?

Висунувши голову з веранди, той глипнув угору.

— Господи, сподіваюся, що ні. Хочу вдень піти на озеро.

— А чому це тобі так кортить у Флориду?

— Що?

— Якщо визнаєш, що от-от настане кінець світу.

— О, навіть не знаю. Гадаю, перш ніж помру, незле було б потрапити на хорошу риболовлю.

— Але ж, Макі, невже ти хотів би зустріти кінець світу серед купки незнайомців у Флориді?

— Ну-у...

— Як на мене, в такі часи ліпше й узагалі не подорожувати. Краще вже бути вдома, хіба ні?

— Може, й так.

— Адже ти хотів би бачити поряд Норму й Лінду, своїх найдорожчих людей? Ти ж знаєш, що Норма нізащо не поїхала б у Флориду, вона натомість тільки те й робила б, що причепурювала домівку, щоб усе аж блищало! Кажуть, що це буде Судний день, тож треба бути там, де маєш, щоб Йому не довелося тебе шукати. Гадаю, нам усім варто залишитися там, де ми є.

— Мабуть, ваша правда, тітонько Елнер. — Із цими словами Макі підвівся. — Що ж, гадаю, мені вже час додому, бо Норма мала для мене кілька завдань, із якими ще треба впоратися.

— Гарзд, дорогенький. І дякую, що прийшов.

Макі спустився сходами, а тітонька Елнер гукнула йому навздогін:

— Не розповідай Нормі, про що ми тут говорили. Про кінець світу і все таке!

— Не скажу, — мовив той, махнувши на прощання через плече та переступивши через Сонні, який навіть лапкою не ворухнув.

Дилема для Дени

НЬЮ-ЙОРК

— 1973 р. —

Дені випадало бачитися з преподобним Чарльзом Гамільтоном на кількох благодійних заходах зі збирання коштів, і вона щораз дивувалася. Щороку преподобний Гамільтон потрапляв у десятку найбільш обожнюваних чоловіків Америки. Його церква не була найбільшою в Нью-Йорку, однак він здобув широке визнання як автор книжок. Попри те що вони з дружиною Пеггі мали досить скромне походження — обоє народилися в маленькому містечку на сільських просторах Кентукі, — з роками він став відомий як чоловік, який мотивує й надихає мільйони людей та дає поради президентам. Утім, попри досить часті появи на публіці, він намагався не виставляти особисте життя на загальне погляд. Дену священники не надто цікавили, однак вона зрозуміла, що Гамільтони були саме такими, якими видавалися, — напрочуд приємними і справді добрими людьми.

На позір Пеггі Гамільтон не була красунею, але належала до тих жінок, які, що більше з ними спілкуєшся, стають дедалі привабливішими, а тоді р-раз! — і бачиш перед собою красуню. Коли ж із кимось говорила, співрозмовник завжди почувався так, ніби він найважливіша людина в кімнаті. І хоч Дена здебільшого товаришувала з чоловіками, місіс Гамільтон їй справді припала до душі.

Безліч репортерів роками намагалися організувати інтерв'ю з Гамільтонами, однак ті повсякчас відмовлялися; але тепер, лише з відомих їм причин, погодилися на інтерв'ю з Деною у себе вдома. Багато років тому Пеггі тихенько, без особливого пафосу заснувала Дитячий фонд — організацію, яка тепер активно діяла в усьому світі, годуючи й одягаючи нужденних дітей. Утім, надходження пожертв дещо пригальмувало, тож Дена пообіцяла присвятити першу половину інтерв'ю, що мало вийти на центральному телеканалі, рекламі фонду, а другу —

«ЕЛМВУД-СПРИНГЗ» КНИГА 1

Фенні Флеґ — американська письменниця, актриса й сценаристка. Дебютний роман авторки «Дейзі Фей і чудеса» посідав перше місце в списку бестселерів «Нью-Йорк таймс» десять тижнів поспіль. А другий роман — «Смажені зелені помідори в кафе "Зупинка"» — став міжнародним бестселером. За книжкою було знято фільм, який тепер вважають класикою американського кінематографу. Сценарій фільму, який також написала Фенні Флеґ, номінували на премію «Оскар».

У невеличкому затишному містечку Елмвуд-Спрингз жила маленька чарівна дівчинка Дена, яку ніжно прозвали Крихіткою. Але одного дня їй разом з мамою довелось терміново поїхати з міста — про причини їхньої втечі так ніхто й не дізнався.

Тридцять років по тому красуня Дена буде блискучу кар'єру на телебаченні. Неймовірний успіх та, здавалось, омріяне життя майже у неї в руках... Але трагічні таємниці минулого не дають спокою Крихітці.

Це історія про сильних, ексцентричних і водночас дуже милих жінок, які спершу підкоряються обставинам, та все-таки підводяться й перемагають...

Richmond Times-Dispatch

bookclub.ua

ISBN 978-617-15-0514-8

9 786171 505148